УДК 35.316

Помаза-Пономаренко А. Л.,
канд. наук з держ. упр., науковий співробітник
науково-дослідної лабораторії управління у сфері цивільного захисту,
Національний університет цивільного захисту України,
м. Харків, Україна
e-mail: lyudmila_galahov@mail.ru

АНАЛІЗ ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

У статті подано результати наукового дослідження сучасних засобів і можливих наслідків дії правового механізму державної регіональної політики. Крім того, виявлено недоліки правового забезпечення, які можуть заважати здійсненню належного державного регулювання розвитку регіонів, а також намічено шляхи їхнього усунення. Автором підкреслено, що питання організації дієвого правового механізму державної регіональної політики завжди гостро стояло на всіх державотворчих етапах. І навіть з розробкою та прийняттям останніх нормативно-правових актів щодо регіонального розвитку законодавча база не стала більш структурованою, що потребує обов'язкового виправлення. Таким важливим і довгоочікуваним правовим документом є Закон України «Про засади державної регіональної політики», у преамбулі якого міститься норма, що закріплює основні правові, економічні, соціальні, екологічні, гуманітарні та організаційні засади цієї політики. Під час аналізу змісту такого Закону було встановлено, що він визначає ці засади декларативно і подекуди побіжно, тому уважаємо за необхідне детальніше зупинитися на їх розгляді. З точки зору законодавця, державна регіональна політика є системою цілей, заходів, засобів та узгоджених дій центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб для забезпечення високого рівня якості життя людей на всій території України з урахуванням природних, історичних, екологічних, економічних, географічних, демографічних та інших особливостей регіонів, їх етнічної і культурної самобутності. Акцентовано увагу, що до окреслення змісту «політики» слід підходити системно. Це передбачає здійснення характеристики державної політики розвитку регіонів як цілеспрямованої, взаємодоповнюючої, скоординованої діяльності державних, самоврядних і громадських інституцій, спрямованої на усунення наявних та попередження можливих загроз, викликів і створення умов для комплексного гармонійного розвитку соціальної складової й інфраструктури територіальних утворень середньої ланки, а в підсумку й усієї держави взагалі, що можливо в разі належного забезпечення цих інституцій відповідним державно-управлінським інструментарієм (правовим, економічним, організаційним, ресурсним та ін.) і виваженого його використання .

Зокрема, запропоновано уточнити положення Закону України «Про засади державної регіональної політики» (термінологічний апарат, пріоритетні завдання держави щодо забезпечення розвитку територій тощо).

Ключові слова: *державна політика; правовий механізм; регіональний розвиток.*

Постановка проблеми. В умовах переходу до інноваційної економіки особливого значення набуває правовий механізм державної регіональної політики. Він, як і будь-який інший механізм, є формою вираження системи державного управління. Зважаючи на те, що до складу такої системи входять засоби, методи, важелі тощо, указаний механізм також формується сукупністю цих складників. Вони мають забезпечувати соціально-економічний розвиток країни в цілому та задоволення суспільних інтересів зокрема. Для того щоб означені інтереси були збалансовані й реалізовані, правовий механізм державної регіональної політики має відповідати вимогам сучасності, а також світовим тенденціям і стандартам. Отже, не викликає жодних сумнівів значимість та актуальність проведення дослідження засобів і можливих наслідків дії правового механізму державної регіональної політики в Україні.

Аналіз останніх наукових досліджень. Теоретико-методологічним проблемам державного управління регіональним розвитком присвятили свої дослідження В. Бакуменко, В. Бодров, З. Варналій, В. Воротін, О. Коротич, В. Маліков, В. Мамонова та інші науковці. Варто, проте, констатувати, що

дослідження сучасних правових засад державного управління регіонами вимагає застосування системного підходу з метою забезпечення якісного оновлення правового механізму цього управління.

Результати. Добір механізмів державної регіональної політики здійснюється з урахуванням трьох основних засобів – правового, економічного й організаційного. Виходячи з цього, абсолютно закономірним є розгляд сучасного стану функціонування правового, організаційного й економічного механізмів. Серед них правовому відводиться особливе місце, оскільки він повинен забезпечувати основу для застосування компонентів інших двох механізмів. Це означає, що аналізувати наслідки дії механізмів державної регіональної політики слід також з позиції їхньої забезпеченості специфічними правовими засобами.

Слід підкреслити, що питання організації дієвого правового механізму державної регіональної політики завжди гостро стояло на всіх державотворчих етапах. І навіть з розробкою та прийняттям останніх нормативно-правових актів щодо регіонального розвитку [6; 7], законодавча база не стала більш структурованою, що потребує обов'язкового виправлення. Таким важливим і довгоочікуваним правовим документом є Закон України «Про засади державної регіональної політики» (далі – Закон), у преамбулі якого міститься норма, що закріплює основні правові, економічні, соціальні, екологічні, гуманітарні та організаційні засади цієї політики [6]. Під час аналізу змісту такого Закону було встановлено, що він визначає ці засади декларативно і подекуди побіжно, тому уважаємо за необхідне детальніше зупинитися на їх розгляді.

З точки зору законодавця, державна регіональна політика є системою цілей, заходів, засобів та узгоджених дій центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб для забезпечення високого рівня якості життя людей на всій території України з урахуванням природних, історичних, екологічних, економічних, географічних, демографічних та інших особливостей регіонів, їх етнічної і культурної самобутності [там само, п. 1 ч. 1 ст. 1].

Варто звернутися до етимологічного походження й значення терміну «політика»; він походить від грецької й означає державну діяльність [1]. При цьому політика розглядається як цілі й завдання, що їх становлять суспільні класи в боротьбі за свої інтереси; методи та засоби досягнення цих цілей і завдань, а також діяльність органів держаної влади й державного управління, що відображає суспільний лад і економічну структуру країни [там само]. Таке визначення політики може бути апліковане у вітчизняну державно-управлінську науку й практику, якщо піддаватиметься критиці з погляду на наявні державні інтереси, очікування і настрої в соціумі.

Звісно, на перший погляд, законодавче формулювання державної регіональної політики наближене до визначення, яке міститься в тлумачному словнику. Проте труднощі можуть виникати, *по-перше*, з визначенням системи цілей такої політики та місця, яке в ній посідає (і чи взагалі посідає), забезпечення високого рівня якості життя людей, *по-друге*, з установленням різниці між заходами, засобами й узгодженими діями центральних і регіональних органів влади, *по-третє*, з визначенням інституційної складової. Крім того, не зрозуміло, яким має бути рівень життя населення, щоб він відповідав високому.

Цікаво, що «діяльність» є ключовим терміном, який зустрічається в різних підходах до визначення дефініції «державне управління» та «регіональне управління». Управлінська діяльність має бути спрямована на досягнення чогось, мати мету, тобто задавати траєкторію (рух, розвиток). Відтак, потрібно говорити про спрямованість на розвиток регіонів та усунення протиріч, що заважають цьому. Погоджуючись із обґрунтованою позицією Н. Мельтюхової, за якою «для цілеспрямованої діяльності необхідно визначити та узгодити інтереси учасникі-в … узгодити загальну мету, шляхи та засоби її досягнення» [4, с. 40], відзначимо, що інтереси є немов підґрунтям для виникнення відносин, які складаються між суб'єктом і об'єктом державного впливу, де суб'єкт державного впливу представлений органами публічної влади, які мають загальнодержавний інтерес, а об'єкт (у межах предмета дослідження) – регіонами. Отже, заходи є послідовністю дій, а засоби – способами, які забезпечують їх виконання, розроблені державою з метою активізації суб'єкта регулювання й розвитку об'єкта впливу.

З огляду на це, уважаємо, що до окреслення змісту «політики» слід підходити системно. Це передбачає здійснення характеристики *державної політики розвитку регіонів* як цілеспрямованої, взаємодоповнюючої, скоординованої діяльності державних, самоврядних і громадських інституцій, спрямованої на усунення наявних та попередження можливих загроз, викликів і створення умов для комплексного гармонійного розвитку соціальної складової й інфраструктури територіальних утворень середньої ланки, а в підсумку й усієї держави взагалі, що можливо в разі належного забезпечення цих інституцій відповідним державно-управлінським інструментарієм (правовим, економічним, організаційним, ресурсним та ін.) і виваженого його використання [8].

У продовження зазначимо, що правова норма, яка містить визначення терміну «регіон», також не позбавлена недоліків. Зокрема, під ним розуміється територія Автономної Республіки Крим, області, міст Києва та Севастополя [6, п. 7 ч. 1 ст. 1]. Крім того, складності додає законодавче формулювання макро- і мікрорегіона: перший (тобто макрорегіон) є частиною території України в складі декількох регіонів чи їх частин, об'єднаних за спільними ознаками, яким притаманні спільні проблеми розвитку, у межах якої реалізуються спеціальні для цієї території програми регіонального розвитку [там само, п. 2–3 ч. 1 ст. 1]. На нашу думку, це положення Закону потребує конкретизації, а саме: 1) якої форми (письмової угоди, усної домовленості тощо) має набувати об'єднання регіонів чи їх частин; 2) якими мають бути «спільні

ознаки», що дозволяють регіонам об'єднуватися, адже терміносполуки «спільні ознаки» і «спільні проблеми розвитку» регіонів у межах зазначеного Закону вживаються окремо один від одного; 3) чи можна вважати реалізацію спеціальних для макрорегіонів програм регіонального розвитку спільною ознакою територій, яка їх об'єднує; 4) чому законодавчо акцентовано увагу на тому, що мікрорегіон є частиною території регіону, яка характеризується особливостями розвитку, хіба макрорегіон позбавлений цих особливостей, він, до речі, за Законом може складатися з частин регіонів; 5) чому законодавець послуговується терміносполуками «особливості регіонів» і «особливості розвитку регіонів», але особливостям регіонів (природним, історичним, економічним, екологічним, демографічним та ін.) не приділяє належної уваги під час характеристики макрорегіонів тощо.

На наше переконання, у новій редакції аналізованого Закону може бути використане таке визначення регіону: це системне утворення, яке займає певну територію держави, що має відповідний правовий та адміністративний статус і характеризується цілісністю, комплексністю, багатофункціональністю, спеціалізацією та розвитком політичних, соціальних, інноваційних, екологічних, економічних та інших відтворювальних процесів, обумовлених особливостями становлення та функціонування даної території та покликаних забезпечити відповідний рівень її розвитку та безпеки.

Як зазначалося вище, уточнення потребує система цілей державної регіональної політики, оскільки її метою визнається створення умов для динамічного, збалансованого розвитку України та її регіонів, забезпечення їх соціальної й економічної єдності, підвищення рівня життя населення, додержання гарантованих державою соціальних стандартів для кожного громадянина незалежно від його місця проживання [6, ст. 2].

Зрозуміло, що цілі державної регіональної політики мають стосуватися розвитку відповідних територій, і будуватися за принципом головні – проміжні. Крім того, цілі в державній регіональній політиці є тактичними й стратегічними, та відрізняються від цілей політик окремих регіонів, що сприяє виникненню протиріч на підґрунті різноспрямованості інтересів. Основа для узгодження протиріч між інтересами держави та її регіонів – головна підтверджена досвідом мета. Її досягнення, уважаємо, безпосередньо пов'язане із виробленням національної ідеї, якою може бути, зокрема формування й підтримка середнього класу. Це передбачає зменшення розбіжності в рівні життя населення регіонів, вирівнювання їх економічного розвитку, стимулювання інтенсивного регіонального розвитку, а також забезпечення соціальної справедливості й єдиних стандартів.

Одразу підкреслимо, що ще більшої складності додає визнання підвищення якості життя людей у досліджуваному Законі і метою, і пріоритетом державної регіональної політики [6, ст. 2, п. 1 ч. 1 ст. 6]. На наш погляд, пріоритети такої політики мають бути дороговказом, конкретним орієнтиром у просуванні до головної мети. Проте має місце певний збіг останньої та пріоритетів державної регіональної політики.

Варто підтримати позицію О. Коротич, за якою підвищення життєвого рівня людей як мета є досить не конкретним, і не завжди може претендувати на стратегічний орієнтир для прийняття рішень щодо тактичних завдань і способів їх вирішення [3, с. 107–108]. Йдеться про те, що може настати час, коли необхідний високий рівень життя населення буде забезпечено (досягнуто) і подальшого зростання він не потребуватиме. Тому важливо, щоб мета державної регіональної політики була визначена з огляду на ґрунтовний науковий прогноз, розподілена в часі та вимірювана за показниками. Слід також пам'ятати, що конкретизація головної мети, пов'язаної з підвищенням рівнем життя населення, повинна бути різною для регіонів і країни в цілому через особливості їхнього становлення, функціонування та розвитку.

Непозбавлене недоліків і формулювання об'єктів та суб'єктів державної регіональної політика [6, ч. 1, 2 ст. 4]. Так, під її об'єктом розуміється територія регіонів, макро- і мікрорегіонів, які самі по собі теж визнаються територіями. У цьому питанні законодавець пішов далі й зарахував до об'єктів державної регіональної політики також групи міст, сіл, селищ, об'єднані за критеріями та в порядку, установлені Урядом України. Однак останні, як відомо, є об'єктами не стратегічної (регіональної) ланки, а базового рівня – місцевого.

Щодо суб'єктного складу державної регіональної політики, то він по-різному визначається в межах Закону [6, п. 1 ч. 1 ст. 1 та абзац. 2 ч. 2 ст. 4]. Імовірно, законодавець переслідував ідею поступового розкриття ролі та місця громадськості у формуванні та забезпеченні реалізації такої політики. Підтвердженням цього може служити Розділ ІІІ «Повноваження суб'єктів державної регіональної політики» аналізованого Закону, зокрема стаття 19 «Агенція регіонального розвитку». Дослідження, проте, ст. 18 цього Закону дозволяє стверджувати про необхідність його доповнення нормою, яка б чітко визначала права й обов'язки громадськості з означених питань або містила банкетну (відсильну) норму до правового акта, де закріплюються ці права й обов'язки, зокрема в питаннях моніторингу реалізації державної регіональної політики (Розділ V Закону [там само, ст. 23]).

Формуванню громадської думки потрібно приділяти особливу увагу, особливо в умовах невизначеності, оскільки з її врахуванням дається найбільш повна, необхідна й адекватна оцінка ситуації в регіоні, без чого неможливо досягти забезпечення його нормального функціонування. Крім того, з метою підвищення результативності роботи державних і самоврядних органів необхідно вести мову про актуальність створення умов для реалізації державно-громадської діяльності, що потребує детального обґрунтування.

Варто підкреслити, що можливі випадки, коли

громадськість виявляється неготовою до оцінювання стану функціонування державної регіональної політики та розвитку територій. За свідченням А. Гостюшина [2], це пояснюється низкою причин, а саме:

– настанням надзвичайної ситуації (військового, екологічного та іншого характеру) і слабкою підготовленістю переважної більшості населення до раціональних дій у цих умовах;

– нестачею конкретної інформації через обмеженість у доступі до джерел інформації, закритість каналів її отримання;

– подекуди низьким порогом критичності до відомостей, що надходять тощо.

Зважаючи на вказане, важливо, щоб оцінювання державної регіональної політики здійснювалося, з одного боку, незалежними експертами. Вони мають розумітися в завданнях і пріоритетах державної регіональної політики. А з другого – у межах періодичного моніторингу громадської думки, тобто громадського опитування.

Громадянське суспільство – сфера життєдіяльності, в якій люди реалізують свої власні інтереси, об'єднуючись в організації. Відтак, існує потреба в консолідації об'єднань громадян за рахунок створення національної громадської мережі. На нашу думку, вона має здійснювати розробку стратегії взаємодії між об'єднаннями громадян, що входять до такої мережі, їх участі в підготовці й упровадженні програм розвитку регіонів і громадянського суспільства, а також забезпечувати координацію іншої діяльності таких об'єднань. Зокрема, щодо реалізації об'єднаннями громадян первинної реєстрації, перенаправлення державним і самоврядним органам звернень, скарг із регіональних питань, а також здійснення моніторингу за станом їх розгляду з метою збільшення шансів для детального аналізу й урахування викладених пропозицій і зауважень. Доречним є постійне розміщення в засобах масової інформації та офіційних Інтернет-сторінках регіональних органів влади статей, заяв та ін. відомостей щодо проблемних і належним чином вирішених питань в означеній сфері відносин.

Національна громадська мережа може мати відділення в мікро- і макрорегоінах, які при цьому повинні займатися репрезентуванням інтересів соціуму й окремо взятих територіальних громад. Останні, уважаємо, мають важливі стратегічні інтереси, які повинні бути задекларовані. Слід підкреслити, що в ідеалі їхній вектор розвитку суттєво співпадає з інтересами держави. Інтереси соціуму та територіальних громад спрямовані на збереження національної культури та традицій, створення стабільного економічного становища, доступ до праці, соціальне зростання, розвиток інфраструктури тощо. Зважаючи на цю особливість, стверджуємо, що виділення суспільних інтересів має проводитися з урахуванням іншого важливого складника – державних інтересів.

Під державними інтересами розуміємо сукупність інтересів, пов'язаних із формуванням і здійсненням державної влади, із потребами суспільства, які неможливо задовольнити нічим іншим, як державною формою його реалізації. Найкращий варіант виявлення таких інтересів полягає в раціональному й дієвому виконанні органами державної влади своїх функцій, які за своєю суттю об'єктивні, тому що зумовлені потребами й цінностями суспільства [5, с. 5–6].

З аналізу Розділу ІІ Закону [6] стає зрозуміло, що формування та реалізація державної регіональної політики зводяться саме до розробки та впровадження Державної стратегії регіонального розвитку України. Примітно, що її затвердження було здійснено раніше (у 2014 р.) [7]. У Загальній частині цього документу [7] зазначено, що розробку стратегії до 2020 р. зумовило ряд причин, до яких віднесено такі: 1) завершення строку реалізації Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2015 року, прийнятої в 2006 р.; 2) необхідність урахування європейських стандартів, на період, що синхронізується з плановими та бюджетними циклами ЄС, зважаючи на вплив світових тенденцій просторового розвитку, яких не уникнути Україні (урбанізація, депопуляція села, загальна відкритість світу щодо руху робочої сили, фінансово-економічна криза, обмеженість ресурсів, зростання світової потреби в продовольстві тощо). Погоджуємося із законодавцем, що все ж основною причиною є зміна зовнішніх та внутрішніх умов для розвитку регіонів протягом останніх семи років: з початку 2014 року з'явилися додаткові ризики, пов'язані як із зовнішнім впливом дій Російської Федерації стосовно АРК, м. Севастополя та східних регіонів України, так і з внутрішніми чинниками, що породжені недосконалістю державної політики [6]. З огляду на це, пропонуємо внести зміни до Закону України «Про засади державної регіональної політики» [там само, ст. 8] щодо аргументації періода, на який повинна розроблятися Державна стратегія регіонального розвитку. Щоб логічним було прийняття в подальшому загальнонаціональних стратегій регіонального розвитку й такий Закон був спеціальним по відношенню до інших законодавчих і нормативно-правових документів, він має містити керівні положення з цього приводу, на основі яких розроблятимуться означені стратегії.

На останок зауважимо, що в досліджуваному Законі [6, ст. 7] статус Державної стратегії регіонального розвитку України повинен бути змінений з «документа, що визначає державну регіональну політику», на «нормативно-правовий документ, який визначає державну регіональну політику». Такі висновки нами зроблені, на підставі того, що вона (тобто стратегія) розробляється й затверджується вітчизняним урядом. Його рішення обов'язкові для виконання на всій території України та відносяться до категорії нормативно-правових актів, оскільки містять нові норми права [9, ст. 3].

Висновки. Слід констатувати, що вдосконалення правового механізму державної регіональної політики в Україні ще не набуло завершеного характеру. Уважаємо, що воно повинно враховувати складну природу територіального розвитку. Зокрема, конкретизації вимагає головна мета державної регіональної

політики, пов'язана з підвищенням рівня життя населення, адже вона є різною для регіонів і країни в цілому через особливості їхнього становлення, функціонування та розвитку. Відтак, доречно говорити про публічну політику розвитку регіонів. Окрім цього, потребують уточнення термінологічний апарат у сфері розвитку регіонів, а також пріоритети державної регіональної політики, права й обв'язки громадськості як публічного актора в такій політиці, особливо в питаннях моніторингу її реалізації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К.; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2002. – 1440 с.
2. Гостюшин А. В. Азбука выживания: Человек в чрезвычайных обстоятельствах. Экстремальная медицина / А. В. Гостюшин, С. И. Шубина. – М. : Знание, 1995. – 273 с.
3. Коротич О. Б. Державне управління регіональним розвитком України : монографія / О. Б. Коротич. – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ, 2006. – 220 с.
4. Мельтюхова Н. М. Державне управління як єдність діяльності та відносин : монографія / Н. М. Мельтюхова ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Харк. регіон. ін-т держ. упр. – Х. : Магістр, 2010. – 204 с.
5. Михайлов А. О. Оптимізація причинно-наслідкового зв'язку функцій держави та механізмів державного управління в Україні : автореферат дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.02 / А. О. Михайлов ; Акад. муніц. управління. – К., 201. – 20 с.
6. Про засади державної регіональної політики [Електронний ресурс] : Закон України від 05.02.2015 р. № 156–VIII. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/156-viii.
7. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року [Електронний ресурс] : Постанова Каібнету Міністрів України від 06.08.2014 р. № 385. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-%D0%BF.
8. Помаза-Пономаренко А. Л. Публічна політика розвитку регіонів в Україні: зміст наукової проблеми / А. Л. Помаза-Пономаренко, Р. Т. Лукиша // Молодий вчений. – 2014. – № 12 (15). – С. 300–304.
9. Про Кабінет Міністрів України [Електронний ресурс] : Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/794-18.

А. Л. Помаза-Пономаренко,
Национальный университет гражданской защиты Украины, г. Харьков, Украина

АНАЛИЗ ПРАВОВОГО МЕХАНИЗМА ГОСУДАРСТВЕННОЙ РЕГИОНАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ УКРАИНЫ

В статье представлены результаты научного исследования современных средств и возможных последствий действия правового механизма государственной региональной политики. Кроме того, выявлены недостатки правового обеспечения, которые могут мешать осуществлению надлежащего государственного регулирования развития регионов, а также намечены пути их устранения. Автором подчеркивается, что вопрос организации действенного правового механизма государственной региональной политики всегда остро стоял на всех государственно этапах. И даже с разработкой и принятием последних нормативно-правовых актов по региональному развитию законодательная база не стала более структурированной, что требует обязательного исправления. Таким важным и долгожданным правовым документом является Закон Украины «Об основах государственной региональной политики», в преамбуле которого содержится норма, закрепляющая основные правовые, экономические, социальные, экологические, гуманитарные и организа-ционные основы этой политики. При анализе содержания такого Закона было установлено, что он определяет эти основы декларативно и кое делом, поэтому считаем необходимым более подробно остановиться на их рассмотрении. С точки зрения законодателя, государственная региональная политика является системой целей, мероприятий, средств и согласованных действий центральных и местных органов исполнительной власти, органов местного самоуправления и их должностных лиц для обеспечения высокого уровня качества жизни людей на всей территории Украины с учетом природных, исторических, экологических , экономических, географических, демографических и других особенностей регионов, их этнической и культурной самобытности. Акцентировано внимание, что к разработке содержания «политики» следует подходить системно. Это предполагает осуществление характеристики государственной политики развития регионов как целенаправленной, взаимодополняющей, скоординированной деятельности государственных, самоуправляющихся и общественных институтов, направленной на устранение имеющихся и предупреждения возможных угроз, вызовов и создание условий для комплексного гармоничного развития социальной составляющей и инфраструктуры территориальных образований среднего звена, а в итоге и всего государства вообще, что возможно в случае надлежащего обеспечения этих институтов соответствующим государственно-управленческим инструментарием (правовым, экономическим, организационным, ресурсным и др.) и взвешенного его использования.В частности, предложено уточнить положения Закона Украины «Об основах государственной региональной политики» (терминологический аппарат, приоритетные задачи государства по обеспечению развития территорий и т.д.).

***Ключевые слова**: государственная политика; правовой механизм; региональное развитие.*

A. Pomaza-Ponomarenko,
National University of Civil Protection of Ukraine, Kharkov, Ukraine

ANALYSIS OF LEGAL MECHANISM OF THE STATE REGIONAL POLICY OF UKRAINE

The paper presents results of research of modern facilities and the possible consequences of a legal mechanism for the state regional policy. In addition, the identified weaknesses of the legal provision that may interfere with the proper implementation of the state regulation of development of the regions, as well as ways to address them. The author emphasizes that the question of the organization of effective legal mechanism of regional policy has always stood on the dire state of all stages. Even with the development and adoption of the recent legal acts for regional development legislative framework did not become more structured, which requires a mandatory correction. So important and long-awaited legal instrument is the Law of Ukraine «On the basis of the state regional policy», the preamble of which contains provisions concerning the basic legal, economic, social, environmental, human and organizational basis for this policy. In analyzing the content of the Act, it was found that it defines the bases of declarative and some business, so we consider it necessary to elaborate on their consideration. From the point of view of the legislator, the state's regional policy is a system of objectives, activities, resources and concerted action by the central and local executive authorities, local governments and their officials to ensure a high level of quality of life for people all over Ukraine taking into account the natural, historical, ecological, economic, geographic, demographic and other characteristics of the regions, their ethnic and cultural identity. The attention that the development content of «politics» should be approached systematically. This would include the characteristics of a state policy of regional development as a focused, complementary, coordinated the activities of government, self-governing and public institutions, aimed at the elimination of existing and prevention of potential threats, challenges and create conditions for the comprehensive harmonious development of social component and infrastructure territorial entities middle managers, and eventually the whole country in general, it is possible in the case of proper provision of relevant public institutions and managerial tools (legal, economic, organizational, resource, etc.) and suspended its use.In particular, it is proposed to clarify the provisions of the Law of Ukraine «On the basis of the state regional policy» (terminological apparatus, the priorities of the state to ensure the development of territories, etc.).

Keywords: *government policy; legal framework; regional development.*

© Помаза-Пономаренко А. Л., 2015 *Дата надходження статті до редколегії 25.05.2015 р.*